

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж.168/17
16.марта 2017.године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Татјане Миљуш, председника већа, Здравка Василића и Снежане Глушчевић Симовљевић, чланова већа, у парници **тужиоца АА, ...**, кога заступа директор ..., чији је пуномоћник др Ивица Чолак, адвокат у Београду, против **тужене ББ, ...**, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у Суботици, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору П.46/15 од 28.октобра 2016.године, у седници већа одржаној 16.марта 2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца се **ОДБИЈА** као неоснована и пресуда Вишег суда у Сомбору П.46/15 од 28.октобра 2016.године **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБИЈА се захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом П.46/15 од 28.октобра 2016.године Виши суд у Сомбору је одбио тужбени захтев којим тужилац тражи да суд утврди да је тужилац власник непокретности наведених у изреци пресуде, те да се тужена обавезе да тужиоцу преда у државину исте непокретности, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, док је обавезао тужиоца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.300,00 динара.

Против наведене пресуде је благовремену жалбу изјавио тужилац, којом пресуду побија из свих разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. ЗПП-а.

Апелациони суд у Новом Саду је испитао побијану пресуду по одредби члана 386. ЗПП-а и нашао да жалба тужиоца није основана.

Првостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. до 3., 5., 7. и 9. ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, те без битних повреда одредаба парничног поступка на које у жалби указује тужилац, јер првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, разлози одлуке о тужбеном захтеву садржани у образложењу пресуде су јасни и непротивречни, те нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено.

Тужилац заснива тужбени захтев на наводима да је Земљорадничка задруга..., уписана у судском регистру задруга за Град Сомбор ... године, пословала у саставу ППК... са супсидијарном одговорношћу ..., који је након организационих и статусних промена данас ... акционарско друштво Задружна имовина утопила се у друштвену својину у наведеном привредном друштву. Пред Општинским органом управе Ођаци је вођен поступак ради повраћаја задружне имовине за коју је утврђено да постоји у наведеном привредном друштву, која је идентификована и у поступку разграничења друштвеног од државног пољопривредног земљишта. Наводи да је идентификовао неевидентирани купопродајне уговоре, који нису били приказани приликом разграничења друштвеног од државног пољопривредног земљишта, што је имало за последицу да се пољопривредно земљиште одреди као државно, а да тужилац по одредби члана 95. Закона о задругама има право на повраћај задружне имовине у к.о. ... и у к.о. ..., наведене у тужбеном захтеву. Стога тужбеним захтевом тражи да суд утврди да је тужилац власник наведених непокретности, а у жалби понавља да је, с обзиром да је задруга исте врсте и послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине, која више не постоји већ је њен правни следбеник ... Акционарско друштво из Сомбора, по самом закону, одредбом чл. 20. Закона о основама својинскоправних односа и чл. 95. Закона о задругама, стекао својину на предметним непокретностима.

Првостепени суд је утврдио да је Земљорадничка задруга ... била удружена у ППК ... са супсидијарном одговорношћу ..., те след уписа у регистар привредних субјеката по којем је закључио да исто привредно друштво сада послује као ... Акционарско друштво Одлучујући о захтеву за повраћај задружне имовине ... од обвезника враћања ПП ... АД ..., Општинска управа Општине ... је донела решење ... године бр. ... којим је делимично усвојен захтев за повраћај задружне имовине ..., којој се враћају непокретности које је ... стекла теретним правним пословима у периоду од 28 априла 1956 године до 14 марта 1974 године у к.о. ... и у к.о. ..., и обвезник враћања, ... је обавезан да подносиоцу захтева преда у посед означене непокретности, и наложен упис промене у евиденцији непокретности. У преосталом делу је захтев ... одбијен. Евидентирано је пољопривредно земљиште у државној и у друштвеној својини коју користи привредно друштво ... Акционарско друштво ..., тада ДПП ... Тужилац је основан ... године, са делатношћу гајење жита (осим пиринча), легуменоза и уљарица, и утврђене су новчане трансакције тужиоца до 30. септембра 2016. године. Непокретности уписане у листу непокретности бр. ... к.о. ... и у листу непокретности бр. ... к.о. ..., земљиште у грађевинском подручју и пољопривредно земљиште, су у државној, односно јавној својини, корисник Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Београд.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно закључио да тужилац није доказао да правни следбеник Земљорадничке задруге... чија се задружна имовина утопила у друштвену имовину следом статусних промена, односно удруживања и организовања земљорадничке задруге у радну организацију, садашње наведено привредно друштво, и то имовине коју је та задруга стекла по основу 217 купопродајних уговора. Тиме налази да тужилац није доказао активну легитимацију.

Тужилац оспорава правилност првостепене пресуде истицањем да, код чињенице да је правни следбеник ... привредно друштво ... Акционарско друштво ...,

односно да задруга више не постоји, тужилац је земљорадничка задруга која послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине, али није могао у смислу чл. 96. Закона о задругама поднети захтев ... акционарском друштву ... за враћање задружне имовине, јер то није поседник те имовине, већ она сада представља државну, односно јавну својину.

Међутим, другостепени суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да је од значаја за одлуку о тужбеном захтеву чињеница да тужилац није правни следбеник земљорадничке задруге чија је задружна имовина без накнаде прешло другом кориснику, ... Акционарско друштво ..., а потом идентификована као државна, односно јавна својина. Закон о задругама „Сл. лист СРЈ“ бр. 41/96, 12/98 и „Сл. гласник РС“ бр. 34/2006 у чл. 95., на коју се тужилац позива, одређивао је да ће имовина која је била у власништву задруга и задружних савеза, односно савеза задруга, после 1. јула 1953. године, а која је организационим односно статусним променама или на други начин пренета без накнаде другим корисницима који нису задруге или задружни савези, бити враћена задрузи исте врсте чија је имовина била, односно задружном савезу који врши функцију задружних савеза чија је имовина била, а ако ње нема - онда задрузи исте врсте која послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине чији је повраћај тражи, односно задружном савезу који врши функцију задружног савеза односно савеза задруга чија је имовина била. И према таквој одредби закона тужилац је био у обавези да докаже да је правни следбеник раније постојеће задруге, а не само да је исте врсте као та задруга и да послује на подручју те некадашње задруге, да би могао да истиче права на имовини те, некадашње задруге. Тужилац то ни наводи, нити доказује.

Овакво схватање одредбе закона, на којој тужилац заснива тужбени захтев, је опште прихваћено и у судској пракси и у теорији. До таквог схватања долази се и самим језичким тумачењем наведене одредбе, према којој се имовина **враћа** задрузи, што упућује на неопходност правног следништва иза задруге чија имовина се враћа, а не уступа се, било којој задрузи исте врсте која послује на подручју некадашње задруге, како то тужилац схвата. Дакле, за основаност тужбеног захтева неопходно је постојање правног континуитета између тужиоца и задруге чија имовина је без накнаде прешла другом кориснику, конкретно Привредном друштву ... акционарско друштво ..., тј. његовом правном претходнику, и за коју тужилац тврди да је идентификована као државна својина. Тужилац нема никакву правну ни фактичку везу са некадашњом задругом, са које је имовина пренета. Стога нема право на враћање имовине у задружном власништву, нити би могао стећи својину на непокретностима по том основу.

Други основ својине тужилац не наводи, нити доказује.

Код таквог стања ствари тужбени захтев није основан и одлука првостепеног суда је правилна.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, сагласна је одредби чл. 153., 154. и 163. ЗПП-а.

То су разлози због којих је другостепени суд одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, по одредби чл. 390. ЗПП-а.

Како тужилац са жалбом није успео, одбијен је његов захтев да се тужени обавезе да му накнади трошкове жалбеног поступка, по одредби чл. 153. ЗПП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Татјана Миљуш с.р.
зто

Напомена:

Рев 2377/2017 од 23.05.2018. године, одбија се као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 168/17 од 16.03.2017. године.